

zášť vybijí se v násilnostech proti jeho osobě. Bylo mu pak obávati se násilností tím spíše, že věděl, že i v blízké obci M., český učitel K. byl těžce poškozen na těle a to z pohrůžky podobné, totiž z nepřízně ku tamnější české škole; nemohl učitel M. počítati s odstrašujícím účinkem trestů, výtržníků z M. uložených, když tyto tresty v době, o niž jde v této trestní věci, ještě uloženy nebyly. Že při a po návratu učitele M. do obce L. ničeho proti němu podniknuto nebylo, nezbavilo výhrůžky, o něž jde, zejména první noc a první den, působivosti, a nevylučovalo obavy učitele M-a, že týmiž nebo jinými obyvateli obce bude první příznivé příležitost použito ku zlému nakládání s ním, a nečiní proto také bezdůvodným strach a nepokoj, v nějž byl učitel M. sdělením o výhrůžkách stěžovatelů dle svého udání uveden. Nelze proto spatřovati právní omyl v tom, že nalézací soud shledal v projevech stěžovatelů výhrůžku ublížením na těle, způsobitou vzbuditi důvodnou obavu.

Čís. 810.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Poměr skutkové podstaty přečinu dle čís. 3 Šu 11 lich. zák. ke skutkové podstatě čís. 4 téhož Šu.

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr I 633/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku lichevního soudu při zemském trestním soudě v Praze ze dne 24. června 1920, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem dle § 11 čís. 3 zákona ze dne 17. října 1919 čís. 568 sb. z. a n., opravil však rozsudečný výrok v ten smysl, že obžalovaný jest vinen přečinem nikoliv dle § 11 čís. 3, nýbrž dle § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. — mimo jiné z těchto

důvodů:

Důvod § 281 čís. 9 a) tr. ř. shledává stížnost v tom, že schází tu úmysl, hnáti ceny do výše, tvořící nezbytný pojmový znak trestného činu Šu 11 čís. 3 lichevního zákona. Budiž připuštěno, že, jakkoli nalézací soud do rozsudekového výroku tento zákonný znak uvedeného přečinu pojal, v důvodech dovozuje přece jen, že jednání obžalovaného bylo způsobilé k tomu, aby cena platiny byla stupňována do výše. A ač ani s hlediska § 11 čís. 3 lich. zákona nelze požadovati, by nákup předmětů potřeby děl se jediné výhradně za tím účelem, aby ceny předmětů potřeby hnány byly do výše, přece v důvodech jediné zjištěná způsobilost, aby cena platiny byla stupňována do výše, nemohla by uznána býti sama o sobě postačitelnou, aby tuto subjektivní známku skutkové podstaty opodstatnila. Právě z toho důvodu doplněn byl dle motivů ku čís. nařízení ze dne 24. března 1917, čís. 131 ř. zák. (výnos min. spravedlnosti ze dne 17. dubna 1917 čís. 17 věstn.) dřívější předpis § 21, čís. 2 čís. nařízení ze dne 21. srpna 1916, čís. 261 ř. zák., předpisem čís. 4 Šu 23 čís. nařízení z roku 1917, převzatým doslovně i do nového lichevního zákona, aby i ty formy pletich, kde prokázatelná jest jen způsobilost, aby cena platiny byla stupňována do výše, byly zachyceny. Trest při všech formách trest-

ného činu dle § 11 lich. zákona je totožným. V tomto případě alespoň důvody rozsudečné hovoří spíše předpisu § 11 čís. 4, než § 11 čís. 3 lich. zákona, zjišťující neoprávněný, z mezí zákonného obchodování vybočující postup obžalovaného při nákupu platiny za účelem dalšího prodeje, tedy pouštění se do pletich a způsoblost, aby cena platiny byla stupňována do výše. Jelikož stěžovateli, byť i pochybeným snad podřaděním skutku pod předpis § 11 čís. 3 lich. zákona ujma se nestala, stačí přijíti zmateční stížnosti potud vstříc, že se rozsudek, jak shora uvedeno, opravuje.

Čís. 811.

**Podvod neoprávněným bráním vyživovacího příspěvku za války.
Ustanovení § 187 tr. zák. nelze použítí při podvodu.**

(Rozh. ze dne 24. dubna 1922, Kr I 230/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Jičíně ze dne 9. prosince 1920, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem podvodu podle §§ 197, 200 tr. zák.

Důvody:

Domnělý důvod zmatečnosti dle čís. 3 provádí stížnost tvrdíc, že rozsudková zjištění, založená na přiznání, podaném manželem obžalované berní správě v N., dle nichž úspory obžalované za léta 1912—1915 činily 25.000 K, v obchodě pak se přijalo v roce 1917 22.000 K, v roce 1918 12.600 K, neodpovídají pravdě, načež, dovolávajíc se předpisu § 3 tr. ř., jakož i ustanovení § 258 tr. ř., dovozuje, že bylo povinností soudu z moci úřední jednak objektivně zjistiti, totiž prováděti důkazy v tom směru, jaké bylo jmění obžalované a jmění jejího manžela a kdy jmění toho nabyla, jednak přezkoumati správnost onoho přiznání jejího manžela. Netřeba doličovati, že těmito námitkami neprovádí stížnost důvodu zmatečnosti dle čís. 3 § 281 tr. ř., který je dán pouze tehdy, byl-li při hlavním přelíčení porušen nebo zanedbán některý předpis, jehož dbáti zákon výslovně pod zmatečností předpisuje. Předpisy ty jsou pod čís. 3 § 281 tr. ř. jmenovitě uvedeny, ustanovení §§ 3 a 258 tr. ř. mezi ně nenáleží. Bylo výhradně věcí obžalované, aby soudu navrhla důkazy o tom, že obsah přiznání jejího manžela neodpovídá pravdě. Toho obžalovaná, jak nepřímě sama stížnost připouští, neučinila, nelze tudíž činiti soudu výtky, je-li řízení, jak tvrdí stížnost, neúplné, za žádných okolností nelze však z této neúplnosti dovozovati zmatečnost postupu nalézacího soudu dle čís. 3 § 281 tr. ř. Uplatňování téhož důvodu zmatku nelze dále spatřovati v námitce, vsunuté v onu část vývodů, jimiž jej stížnost formálně provádí, dle níž prý nalézací soud, nerozlišuje mezi osobou obžalované a mezi osobou jejího manžela, přehlédl, že tento přiznal v onom přiznání berní správě jmění svoje, nikoli jmění obžalované; neprávem pak spatřuje stížnost neúplnost a nejasnost rozsudku, tedy jeho zmatečnost dle čís. 5 § 281 tr. ř. v tom, že prý rozsudek neběře v úvahu zákon o vyživovacích příspěvcích ze dne 27. července 1917, čís. 313 ř. zák., zejména ustanovení jeho § 2, dle